

CAPUT VI.

QUOMODO SUMMUM ET ÆTER-
num bonū animæ nostræ sæpe in mo-
mento innotescat. Quæ & ubi sedes
Dei in anima sit.

Cantic. 5. *Quo abiit dilectus tuus, o
pulcerrima mulierum.*

*Deus
semper
nobis ad-
est et si
nos illū
non sem-
per ob-
serve-
mus.*

*

*

*Dei A-
pocaly-
psis in
anima.*

ET si dilectus noster semper nobis-
cum est, nunquam tamen se pate-
facit, nisi cum cor tranquillum
est, cum omnes sensus introversi sunt,
& in Deum collecti quiescunt; cum in
intellectu nihil terrenum apparet, sed
universa animalis sapientia occidit &
in divinam noctem & caliginē est com-
mutata. Nam tunc divina lux exori-
tur, & fundit de se radium & stricturā
per tenebras & caliginosum illud in
quo De⁹ habitat, in quo voluntas dor-
mit & cum Deo est unita, in quo deniq;
memoria mundi & temporis est obli-
ta: unde vicissim in momento divina
lux intellectum ferit, cœlestis concu-
piscētia voluntatem, & æternum gau-
dium memoriam: ut cunq; nec intelle-
ctus, nec voluntas, nec memoria quic-
quā comprehendere aut retinere ser-
vareq; possit, quia nimirum animæ fa-
cultata-